



Віднесені

— Чому ти досі у моєму павутинні? — пробурчав Карл-Гайнц, товстий павук-хрестовик.

— Я й сам не розумію, — відповів Бізі, кімнатний мух. — Я гадав, що ми друзі й будемо якось проводити час разом. А ти що робиш? Увесь час лежиш на своєму дивані, лінуєшся, як завжди.

— А що в цьому поганого? Адвент був таким захопливим, що можна трішки й відпочити, — сказав Карл-Гайнц.

— Якщо комусь і було цікаво, то це мені, чи не так? — пробурмотів Бізі. — Хто був зв'язаний і загорнутий по шию у твоєму павутинні? І так протягом усього Адвенту? Хіба не я мав стати печенею у твоєму казані на Різдво? Саме так, я.

— А хто через тебе став вегетаріанцем? Я павук, хіба ти забув? А павуки їдять мух, таких, як ти!

— Раз у сто років пан павук відмовився від різдвяної печені, і тепер постійно про це нагадує.

— Натомість я цілий рік мушу вислуховувати твої скиглення про те, як нудно у моєму павутинні.

— Так і є. Немає нічого нуднішого за павутиння, — буркнув Бізі. — Особливо коли воно висить у кутку вітальні, де ніколи нічого цікавого не відбувається.

— Пф-ф, якщо почекати деякий час, то щось неодмінно трапиться. Але пан Бізі не знає слова «терпіння».

— Муха не хоче чекати на пригоди, муха воліє сміливо летіти їм назустріч.

— Ну що за життя, — роздратовано буркнув Карл-Гайнц.

Карл-Гайнц і Бізі насправді були близькими друзями, що взагалі ненормально для павука і мухи. Але темна пора року закінчилася, і перші промені весняного сонця все частіше падали на візерунчасті шпалери стіни навпроти. Як би добре не було взимку в павутинні, Бізі ставав усе більш нетерплячим при вигляді сонячних променів. Йому хотілося вибратися з кутка, з вітальні на весняне сонце. Але Карл-Гайнц не мав жодного бажання покидати свою затишну павутину, це було занадто для нього. Тож обидва сиділи насупившись у великому павутинні, впевнені, що зовсім не підходять один одному. Спершу вони не помітили легенького вітерцю, який змушував павутиння тремтіти дедалі дужче.

— І обов'язково так робити? Можеш перестати розмахувати павутинням? Гарна спроба, але це не підніме мій настрої, — буркнув Бізі.

— Це не я. Я гадав, що це ти хитаєшся, — відповів Карл-Гайнц.

— Звісно, знову я в усьому винен, як завжди, — вигукнув Бізі, хапаючись за павутиння, яке вже розгойдувалося з такою силою, що годі було втриматися.

Карл-Гайнц тільки й устиг схопитися за нитку, як його улюблений диван вилетів із-під нього. Бізі викинуло з гамака. На щастя, він умів літати. Перші нитки затріщали й затріпотіли в повітрі, наче мотузки. З кожною зруйнованою ниткою павутиння втрачало міць — і, врешті-решт, розпалося, як парашут після приземлення.

— Тікай! Швидше, поки не пізно, — крикнув Бізі.

Карл-Гайнц стрибнув униз на довгій мотузці. Бізі полетів за ним і ледве встиг оминати різнокольорову щетину, схожу на величезну волохату гусінь метелика на нескін-



ченно довгому дерев'яному стеблі. І ось ця гусінь вилетіла з-за рогу й забрала з собою все павутиння.

— Що це було? — запитав Бізі, коли вони приземлилися.

— Це були пригоди, яких ти так прагнув. Бачиш? Тобі зовсім не треба нікуди виходити. Пригода сама прийде до тебе, якщо просто почекати на неї деякий час, — сказав Карл-Гайнц.

На відкритій місцевості

Вони вдвох сиділи на підлозі, паралізовані жахом. Карл-Гайнц ворухнувся першим, роззираючись навкруги і порпаючись у своїх та Бізіних речах, які лежали навколо них у повному безладі. Нарешті він знайшов те, що шукав: витягнув з-під коробки товсту книжку і почав її гортати.

— Як ти можеш читати? — здивовано запитав Бізі. Карл-Гайнц не відповів, але підняв книжку так, щоб мух міг бачити назву: *«Посібник із ведення домашнього господарства для повзучих гадів. Усе про життя в людських оселях».*

— Ага, здається, я второпав, — нарешті сказав Карл-Гайнц і прочитав уголос:

«Із початком теплої пори року в багатьох будинках вирує весняне прибирання. Комах і павуків просто змітають. Не оминають навіть найвіддаленіших куточків, з яких цілий рік не витирали пил. Обережно! Використовуються небезпечні інструменти-монстри: пір'яні мотузки, пилососи, швабри та віники. Щороку так із будинків виганяють незліченну кількість комах і павуків».

— Весняне прибирання, — пожвавився Бізі. — Це означає, що ми повинні нарешті вийти на вулицю.

— Але куди ми підемо? Я не знаю інших місць, — застогнав Карл-Гайнц.

— Ходімо в сад, — запропонував Бізі.

— Не хочу в сад. Що таке сад?



— Я здогадувався, що ти не знаєш, — сказав Бізі. — Це великий світ рослин і незліченної кількості комах. Свіжий вітерець, свобода. І жодних віників, що літають, обіцяю тобі.

— Мені не потрібен свіжий вітерець, рослини і всеосяжна свобода, — буркнув Карл-Гайнц. — Я хочу тиші й спокою у моїй сітці в кутку. Як ми взагалі потрапимо в такий сад?

— Ти йди, а я полечу поруч, — сказав Бізі.

— А наші речі? Хто понесе диван, книжки і все інше?

— Про це можеш забути. Бери те, що здужаєш понести.

Карл-Гайнц на мить замислився. Потім він зібрав стільки речей, скільки зміг, і поклав їх на диван. Нарешті взу капці й мовив:

— Усе, я готовий. Можемо вирушати.

Скептично поглянувши на гору багажу, Бізі злетів. Карл-Гайнц підняв диван за один кут, але тут-таки відпустив. Той був страшенно важкий. Тож павук повільно поштовхав його по підлозі, голосно лаючись.

— Так ми ніколи туди не дістанемося. Занадто багато речей, а ти надто повільний, — нетерпляче сказав Бізі.

— А що мені робити, я не можу швидше, — застогнав Карл-Гайнц.

— Просто залиш речі тут.



— І що далі? Де я спатиму без дивана?

— Треба подумати.

— Тоді боюся, що я не можу піти з тобою. Залишуся тут. Я нікуди не піду без свого дивана і без своїх речей.

Бізі подивився на впертого Карла-Гайнца, який, вочевидь, дужче боявся великого невідомого саду, ніж мітли, і сказав:

— Я полечу і ознайомлюсь з околицями.

— Гаразд. Я сам упораюся. Може, муха мусить полетіти, а павук лишитися, — буркнув Карл-Гайнц.

— Справжній друг пішов би зі мною.

— Справжній друг залишився б тут. А я все одно зможу піти, тільки якщо візьму з собою всі свої речі.

— То й нехай, — сказав Бізі, — я полечу сам. Остерігайся пилососа. А якщо передумаєш — я буду в саду.

Із цими словами Бізі сумно полетів геть. Карл-Гайнц у відчаї дивився вслід своєму другові, поки той нарешті не став маленькою крапкою вдалині.



Зміст

Віднесені	9
На відкритій місцевості	12
Розбишака — раз, два, три!	15
Ненажерливий гул	18
Холодна свобода	21
Перша ніч під дощем	24
Тітонька Кассандра	28
Перший промінь сонця	34
Серйозний візит	37
Павутиння без дозволу на будівництво	41
Величезний переляк Бізі	43
Липкі трояндові жуйки	47
Нарешті любий диван	52
Давно забуті подарунки	56
Двоє чудових друзяк	60
Муха-оса на секретній місії	63
Вечірка-сюрприз	68
Останній гість	73
Подарунок тітки Кассандри	76
Надзвичайно популярний мух	82
Любов не вічна...	87
Найкраще у світі какао	91
Тільки дружба витримає	95

